

Blogul – un nou trend comunicațional

Statistici ajungând la concluzii de genul: „blogul, a cincea putere în stat”, „la fiecare secundă, în lume se naște un blog”, „există bloggeri care au lunar câte 75.000 de vizitatori”, dar și un soi de efervescență pasională a blogosferei, în mrejele căreia sunt prinși atâția oameni din imediata mea proximitate (fie ca administratori de bloguri, fie ca simpli cititori), mă determină să cred că o discuție pe marginea acestui subiect se impune de la sine. În timp ce unii întrețin un blog, satisfăcuți că pot participa la viața publică în lipsa unei identități, ascunși în anonimat, alții percep blogul ca pe un mijloc de a-și construi o imagine. Unii sunt interesați de relaționarea și dialogul cu un eventual *celălalt*, alții – de autopromovare. Dar acestea sunt doar câteva extreme. Rațiunile de a edifica un blog sunt policrome și variază de la individ la individ. Până la urmă, am impresia că blogurile tind să se organizeze, să se ierarhizeze cu de la sine putere, coagulându-se în blogrolluri după principiul afinităților. Însă dincolo de aceste blogrolluri-repe-re sau nume de personalități-bloggeri e un spațiu pur și simplu amețitor de vast.

Aurelia Borzin

CAROLINA VOZIAN

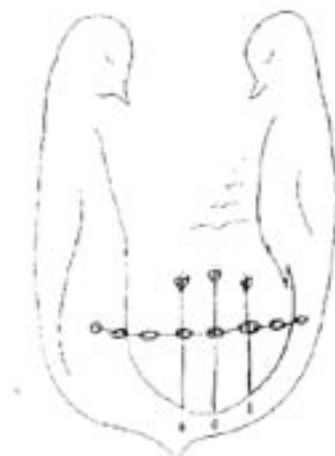
cl. a XI-a, Liceul Academiei de Științe a Moldovei, mun. Chișinău
<http://timeless-existence.blogspot.com/>

Noii reprezentanți ai libertății comunicării

Mi-am făcut și eu blog acum vreo doi ani pentru că era la modă. De atunci l-am schimbat de vreo două ori, însă tot mai fac blogging. E cel mai simplu mod de exprimare, nu sunt cenzurată de nimeni, am o identitate on-line, comunic cu alte bloguri. Consider că blogurile înlocuiesc parțial ziarele și revistele. De ce parțial? Fiindcă blogurile se înmulțesc cu o repeziciune uimitoare și această proliferare creează un oarecare sentiment de confuzie pentru cititori, doar nu poți citi toate blogurile. Iar ziarele, revistele au unii admiratori fideli care n-ar schimba cititul publicațiilor periodice preferate pe rătăcirea în blogosferă. Bloggeritul apare în lumea postmo-

Măștile monstrului, Claudia Partole

Liră înlântuită, Ion Găină

dernă anume ca o coborâre a literaturii, așa-numite elitiste, în mase. Acum, în epoca *new media*, fiecare dintre noi are posibilitatea să-și creeze un blog, să facă știri, articole de opinie, interviuri, sondaje și să le publice acolo. Bloggerii sunt noii reprezentanți ai culturii libertății de comunicare.

După ce a apărut primul blog, în 1997, acestea s-au înmulțit împânzind toate colțurile globului. Acum opiniile bloggerilor sunt recunoscute, luate în vizor de către critici, ei sunt chemați la emisiuni televizate, sunt publicați în reviste, iar postările unora dintre ei s-au încheat în cărți.

În acest mediu virtual este răspândită o mare varietate de informații, din toate domeniile: literatură, politică, marketing, publicitate etc.

Blogurile au impact asupra informării mele, asupra creării unui punct de vedere critic, asupra cunoașterii și analizei evenimentelor sociale, culturale și politice.

Blogul este, de fapt, un nou mijloc de comunicare, de informare și de interacțiune în imensul spațiu virtual.

O ARENĂ PENTRU AUTOPROMOVARE

Eu, cea de azi, nu pot spune că învăț și aflu mai multe din bloguri decât din cărți, dar sunt lucruri care mă interesează, oameni cu care vreau să fiu în contact. Sunt curioasă să aflu mentalitatea și obsesiile contemporanilor mei. Toate se află în posesia mea și uneori chiar trăiesc cu mai mult entuziasm, știind, așteptând că cineva o să scrie un articol interesant, o poezie, o cronică de teatru sau de film, subiecte despre care putem discuta, textele ajungând la mine imediat, fără probleme legate de poșta sau de tipar, care mereu fac să dureze, să amâne posibilitatea receptării. Blogul e un instrument eficient, însă numai în măsura în care nu ajungi să îl

folosești ca pe o arenă unde să-ți hrănești grandomania cu laude de tot felul aduse propriei persoane. Sunt foarte mulți intelectuali care au ajuns să se autopromoveze ridicol, să se complacă excesiv, într-o manieră îngrijorătoare. Îmi displace să accesez blogurile unor personalități și să dau de un cerebralism steril, de un infantilism grăsuțean, bolnav, coborât într-o dezumanizare perpetuă. O adevărată zoologie a refulărilor, venite nemijlocit dintr-o moliciune a spiritului și din necesitatea unor măduve găunoase de a-și da valoare, oricare valoare, în lipsa acesteia.

Dintre blogurile care îmi plac, dacă am voie, le-aș menționa pe acestea: azung.blogspot.com, vladiovita.blogspot.com, aureliaborzin.blogspot.com, unanotimpinberceniblogspot.com, dannish.wordpress.com și agendaunuilas.blogspot.com.

Mâini incrustate, Ion Puiu

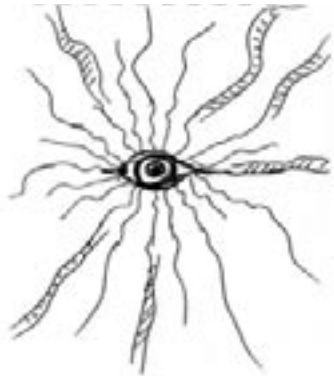

Maria Drăgan, Ana Manole

BLOGUL:

FENOMENOLOGIE, PSIHLOGIE ȘI CREAȚIE

Blogul mi s-a părut a fi locul, mai bine zis spațiul în care ai putea încerca să te esențializezi, să te „focalizezi” pe tine însuși ca persoană a scrisului, „readunându-te” din mai multe reviste la care scrii, de pe la editurile unde publici cărțile tale sau pe cele traduse. Apoi, e spațiul în care te poți reîntâlni cu unii dintre colegi, cu interlocutorii (cititorii) mai vechi și, eventual, cu cei de dată recentă.

Scările indecise, Iulian Filip

Cine știe, poate că blogul ar însemna și un fel de „SOS” al literaturii, în general; semnal deocamdată surdinizat. Sau, poate, e și o fugă de sau cădere în rutină... Nu este exclusă niciuna dintre aceste și alte variante. Mai e de văzut, pentru că bloggingul e abia la începuturile sale și ca experiență, și ca dezvăluire de posibilități. Însă, drept concluzie de etapă, cred că de aici încolo nu se mai poate vorbi de e bine sau de e rău dacă literatura apare pe internet – deja acesta e un fapt... real într-un spațiu... virtual! Pe mult timp înainte. Posibil, pentru „totdeauna” (ghilimelele „fac aluzie” la iminentul, sortitul provizorat al civilizației/civilizațiilor terestre). Prin urmare, trebuie să nu vorbim, ci să acționăm în consecință: de la un punct încolo, prezența scriitorului pe in-

ternet va fi... obligatorie (precum, cândva, serviciul militar, inclusiv în cazul hoplitului Socrate...).

De aici încolo un singur lucru rămâne a fi clar: precum spațiul și timpul, informația e o categorie general-universală. Iar literatura, *grosso modo* vorbind, ține de informație, este informație ce ajunge la noi inclusiv ca inducție (și intuiție, și... seducție) estetică și senzitivă. Iar *cronospațialitatea* „bântuită” de entropie, adică și de literatură, este apanajul *sui generis* al internetului ca stare de universalitate a omului. (Într-o anumită măsură, și a... scriitorului.) Pentru că internetul „a umblat” deja și „mai umblă” serios la filosofia noastră existențială (și de... creație). Astfel că cele ce apar astăzi formulate în chestionare și răspunsuri despre relația om-internet, inclusiv scriitor-internet, peste un timp ar putea deveni capitole de riguroasă ținută academică în celebre tratate filosofice.

În ce privește „strict” tagma noastră, apare întrebarea firească dacă blogurile culturale ar putea constitui o alternativă la revistele literare. Eu unul cred că nu, și nici nu e nevoie de așa ceva. (Altceva e că deja există reviste literare-net. Unele dintre ele, cu acordul subsemnatului, preiau texte și de pe blogul meu.) Implicit, blogurile ar putea constitui (și) o punte de legătură între un autor anume – revistele literare – și eventualii cititori ai blogului. Sau, poate, blogul poate deveni (și) un fel de... dispeccerat cultural; unul al circulației ideilor în cadrul programului (iminent!) de popularizare/răspândire a literaturii. Unii se gândesc la marketing cultural. Dar, înaintea de toate, blogul face parte din *entropia ta personală*, ca efemer element din entropia generală a literaturii.

Iar sub aspect logic problema poate fi pusă și astfel: odată ce

virtualii cititori utilizează înaltele tehnologii informaționale, de ce nu ar avea dreptul scriitorul să spere că și-ar întâlni virtualii cititori anume în atari virtuale sfere? (Ca să las și o vagă vibrație de rime: spere-sfere...)

Iar tu, ca blogger, este necesar să conștientizezi că, prin opera, prin întreprinderea ta electronică ai riscat să te arunci în neantul cibernautic, în care se întâmplă atâtea și atâtea lucruri – o infinitudine! –, unde bântuie năprasnice uragane și se dezlănțuie devastatoare tsunami informaționale, unde, probabil, te afli și tu – doar te afli, dar fără a fi foarte vizibil și învrednicit de excepțională atenție! – printre milioanele de – ce o fi fiind ei? – „marinari”, navigatori, internați, cum se mai zice, sau chiar naufragiați, fără să-și dea seama, deocamdată, de această fatalitate? – ești în devălmășie... – ba nu, ești într-un amestec de important și insignifiant, de comori și de – pardon! – gunoaie, de parcă ceva însemnătate și totuși în mare – de zădărnice. Astfel că doar în... adiaforia celui mai categoric relativism al respectivelor noțiuni – *importantă, satisfacție, nemulțumire* – se poate pune în ecuație și o astfel de ispitire. Pentru că, se știe, blogurile cele mai „populare” sunt, de regulă, și cele mai frivole. Iar pe mine mă interesează doar unele personalități care au (și) bloguri și nicicum oferta, fie ea și culturală, la hurtă. Mă interesează cei care au avut un nume până a fi avut un blog și nu cei care cred că și-ar putea face un nume cu ajutorul unui blog. Iar dacă reușești a naviga-cerceta în spațiile mai multor limbi, literaturi și culturi, îți dai seama că poți fi nemulțumit doar de limita posibilităților tale (energie, timp) de a beneficia de un „echilibru” între cerere și ofertă. 🐞